

AB 2007, 246

AB 2007, 246

Instantie: Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Meervoudige kamer) Datum: 16 mei 2007
Magistraten: Mrs. R.W.L. Loeb, P.A. Offers, C.W. Mouton Zaaknr: 200607272/1
Conclusie: - LJN: BA5244
Roepnaam: - Noot: A.G.A. Nijmeijer
Wonw art. 40; Awb art. 5:21; Gemw art. 125

Essentie

|

Samenvatting

|

Snel naar: Partijen

|

Uitspraak

|

Noot

Essentie

Naar boven

Handhaving. Tijdsverloop van 22 jaar en betaling precario-belasting geen omstandigheden op grond waarvan van handhavend optreden moet worden afgezien.

Samenvatting

Naar boven

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 11 februari 2004 in zaak nr. 200303919/1, BR 2004, 666), betekent de omstandigheid dat een overtreding lange tijd door het bestuursorgaan ongemoeid is gelaten niet zonder meer dat het bestuursorgaan daartegen niet meer handhavend mag optreden. Slechts onder bijzondere omstandigheden moet het bestuursorgaan afzien van handhavend optreden. Dit kan zich voordoen als concreet zicht op legalisatie bestaat. Voorts kan handhavend optreden zodanig onevenredig zijn in verhouding met de daarmee te dienen belangen, dat van optreden in die concrete situatie behoort te worden afgezien.

De voorzieningenrechter heeft de heffing en betaling van belasting vanwege de reclame-uiting ten onrechte als een bijzondere omstandigheid aangemerkt die tot het oordeel noopt dat niet meer handhavend mocht worden opgetreden. De belastingheffing en -betaling hebben geen vertrouwen kunnen wekken dat het dagelijks bestuur niet tot handhaving zal besluiten, nu de vraag of met het object, waarover belasting wordt geheven, een overtreding wordt begaan voor die heffing niet van belang is.

Partij(en)

Naar boven

Het dagelijks bestuur van het stadsdeel Amsterdam Oud Zuid, appellant, tegen de uitspraak in zaak nrs. AWB 06/2624 en 06/2625 van de voorzieningenrechter van de rechtbank

Amsterdam van 4 september 2006 in het geding tussen:

wederpartij, te X.

en

appellant.

Uitspraak

Naar boven

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 juni 2004 heeft appellant (hierna: het dagelijks bestuur) wederpartij op straffe van bestuursdwang gelast om binnen 6 maanden — samengevat — de reclame-uitingen, aangebracht ter hoogte van de eerste en tweede etage van het pand [locatie], te verwijderen en verwijderd te houden.

Bij besluit van 7 april 2006 heeft het dagelijks bestuur het door wederpartij daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij besluit van 15 juni 2006 heeft het dagelijks bestuur het besluit van 7 april 2006 aldus gewijzigd, dat de termijn waarbinnen aan de last dient te zijn voldaan 9 maanden bedraagt en de verwijzing naar artikel 2, sub b, van de Beleidsregels Reclame Amsterdam Oud Zuid 2004 wordt geschrapt.

Bij uitspraak van 4 september 2006, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank Amsterdam (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het door wederpartij daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard en het besluit van 7 april 2006 vernietigd. Deze uitspraak is aangehecht (niet opgenomen, *red.*).

Tegen deze uitspraak heeft het dagelijks bestuur bij brief, bij de Raad van State ingekomen op 4 oktober 2006, hoger beroep ingesteld. De gronden van het beroep zijn aangevuld bij brief van 27 oktober 2006. Deze brieven zijn aangehecht (niet opgenomen, *red.*).

Na afloop van het vooronderzoek zijn nadere stukken ontvangen van het dagelijks bestuur. Deze zijn aan de andere partij toegezonden.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 april 2007, waar het dagelijks bestuur, vertegenwoordigd door mr. J. de Groot, ambtenaar in dienst van de gemeente Amsterdam, en wederpartij, vertegenwoordigd door mr. E.F.J.A.M. de Wit, zijn verschenen.

Naar boven

2. Overwegingen

2.1

Niet in geschil is dat de aan de gevel van het pand [locatie] aangebrachte reclame-uiting met bevestigingsconstructies (hierna: de reclame-uiting) in strijd is met artikel 40 van de Woningwet en artikel 8.4, eerste en tweede lid, van de Algemene plaatselijke verordening 2001 van de gemeente Amsterdam, gelezen in samenhang met de Beleidsregels Reclame Amsterdam Oud Zuid 2004. Voorts is niet in geschil dat enige reclame-uiting ten minste 22 jaar ter plaatse aangebracht is geweest, zonder dat daartegen is opgetreden.

2.2

Het dagelijks bestuur betoogt dat de voorzieningenrechter buiten het geschil is getreden door de omstandigheid dat voor de aanwezigheid van de reclame-uiting belasting wordt geheven, hetgeen wederpartij slechts heeft aangevoerd ter toelichting dat zij erop mocht vertrouwen dat niet handhavend zou worden opgetreden, te betrekken bij haar oordeel of sprake is van rechtsverwerking.

Dit betoog faalt. In de aanvulling van het bezwaarschrift van 13 september 2005, die is ingelast in het beroepschrift van 18 mei 2006, heeft wederpartij aangevoerd dat het dagelijks bestuur niet langer handhavend kan optreden, mede omdat het in ieder geval sinds 1996 op de hoogte was van de aanwezigheid van de reclame-uiting, aangezien sinds dat jaar ter zake daarvan belastingheffing plaatsvindt. De voorzieningenrechter is derhalve, door de belastingheffing bij haar beoordeling te betrekken, niet buiten het geschil getreden.

2.3

Het dagelijks bestuur betoogt verder dat de voorzieningenrechter, door gewicht toe te kennen

aan de omstandigheid dat wederpartij sinds 1996 ter zake van de reclame-uiting belasting heeft betaald, heeft miskend dat belastingheffing en -betaling het verlenen van vergunning of ontheffing niet regardeert en wederpartij daarom hieraan geen gerechtvaardigd vertrouwen kon ontleen dat tegen de reclame-uiting niet handhavend zou worden opgetreden. In dit verband wijst het dagelijks bestuur erop dat op de achterzijde van het aanslagbiljet voor precario- en reclamebelasting, voor zover thans van belang, is vermeld:

‘Wanneer u Precario- of Reclamebelasting betaalt, betekent dit niet dat aan u (daarmee) een vergunning of ontheffing is verleend.’

Voorts voert het dagelijks bestuur aan dat het de belastingheffing niet kan beëindigen om verwerking van het recht op handhaving te voorkomen. Ten slotte klaagt het dat de voorzieningenrechter, door te overwegen dat het, mede gelet op het tijdsverloop tussen de wijziging van het reclamebeleid in 2001 en de aanschrijving in 2004, zijn recht op handhaving heeft verwerkt, de betekenis van het plan van aanpak bij het nieuwe reclamebeleid heeft miskend.

2.3.1

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 11 februari 2004 in zaak nr. 200303919/1, *BR* 2004, 666), betekent de omstandigheid dat een overtreding lange tijd door het bestuursorgaan ongemoeid is gelaten niet zonder meer dat het bestuursorgaan daartegen niet meer handhavend mag optreden. Slechts onder bijzondere omstandigheden moet het bestuursorgaan afzien van handhavend optreden. Dit kan zich voordoen als concreet zicht op legalisatie bestaat. Voorts kan handhavend optreden zodanig onevenredig zijn in verhouding met de daarmee te dienen belangen, dat van optreden in die concrete situatie behoort te worden afgezien.

De voorzieningenrechter heeft de heffing en betaling van belasting vanwege de reclame-uiting ten onrechte als een bijzondere omstandigheid aangemerkt die tot het oordeel noopt dat niet meer handhavend mocht worden opgetreden. De belastingheffing en -betaling hebben geen vertrouwen kunnen wekken dat het dagelijks bestuur niet tot handhaving zal besluiten, nu de vraag of met het object, waarover belasting wordt geheven, een overtreding wordt begaan voor die heffing niet van belang is.

Ook dat het dagelijks bestuur, nadat het beleid in 2001 is gewijzigd, wederpartij eerst in 2004 heeft aangeschreven, is geen zodanige omstandigheid.

2.4

Reeds gelet op het vorenstaande, is het hoger beroep gegrond. De overige door het dagelijks bestuur aangevoerde gronden behoeven geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd voor zover deze betreft zaak no. AWB 06/2625. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het door wederpartij bij de rechtbank ingestelde beroep alsnog ongegrond verklaren.

2.5

Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Naar boven

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State;
recht doende:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank Amsterdam van 4 september 2006 voor zover deze betreft zaak no. AWB 06/2625;
- III. verklaart het bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Met noot van A.G.A. Nijmeijer

Naar boven

Bovenstaande uitspraak bevat in de eerste plaats weer een mooie illustratie dat door het verloop van tijd de bevoegdheid om handhavend op treden, niet zonder meer vervalt. Interessanter is de overweging dat het feit dat voor het bestreden reclame-object al een kleine 10 jaar precario-belasting wordt betaald, geen omstandigheid oplevert op grond waarvan van handhavend optreden had moeten worden afgezien. Om precies te zijn: aan het betalen van de belasting mocht de overtreder geen vertrouwen ontleen dat het hebben van de reclame-uiting zou worden toegestaan. Een beroep op het vertrouwensbeginsel in combinatie met het betalen van belasting, wordt overigens vaker door overtreders gedaan (ook in de sfeer van de permanente bewoning van recreatiewoningen bijvoorbeeld komt men dat tegen). Volstrekt onverklaarbaar is dat natuurlijk niet, omdat door het heffen van belasting voor het illegale object, in optima forma blijkt dat het bevoegd gezag van de overtreding op de hoogte is. Om iedere schijn van gewekt vertrouwen bij voorbaat weg te nemen, is het onderhavige belastingaanslagbiljet voorzien van de opmerking dat het betalen van belasting niet legaliseert, zo vat ik het maar even samen. Zo'n vermelding kan geen kwaad. Uiteindelijk lijkt mij die vermelding echter geen rol te spelen bij het oordeel van de Afdeling. Zij stelt immers in algemene zin dat (r.o. 2.3.1) bij de belastingheffing – en betaling de vraag of het belastingplichtige object legaal of illegaal is, niet relevant is. Dat geldt ongeacht of in het kader van de belastingheffing – of betaling, de belastingplichtige er door het bevoegd gezag op enigerlei wijze op is gewezen dat het betalen van belasting niet legaliseert.

A.G.A. Nijmeijer

Copyright © Kluwer 2012
Kluwer Online Research

Dit document is gegenereerd op 28-06-2012

Op dit document zijn de algemene leveringsvoorwaarden van Kluwer van toepassing.